

Scântei Speranță DE

Interviu Graham Perolls- fondator HOSPICE Casa Speranței Brașov

Ediția de vară vă prezintă:

- Interviu cu fondatorul Hospice Casa Speranței Brașov
- Articole interesante și informative
- Rubrici „Știați că?”
- Rubrica „Evenimente Hospice”

Interviu Graham Perolls

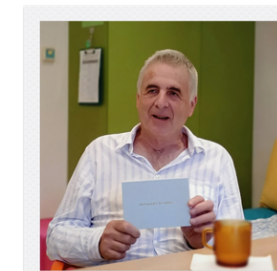
Reporteri: Andrei&Daniel

Ați fost distins cu premiul Change Maker of the Year 2016. Ce a însemnat pentru dumneavoastră această recunoaștere?

A fost o mare surpriză! Uneori știi când vei primi un premiu, dar de data aceasta, când am fost invitat la o recepție la Londra, am fost destul de șocat când am aflat că sunt câștigătorul acestui premiu. Mai important decât ceea ce a însemnat pentru mine a fost faptul că mulți oameni au putut auzi despre Hospice Casa Speranței Brașov pentru prima dată. Au fost mulți oameni importanți din zona financiară, iar în urma discursului despre Hospice am primit destul de multe donații. Deci aceasta a fost cea mai mare recunoaștere pe care am putut-o primi pentru Hospice.

Cum erați când erați copil? V-ați imaginat vreodată că veți ajuta, într-o zi, atât de mulți oameni aflați în suferință?

Cred că eram destul de năzdrăvan. Îmi plăcea să joc feste oamenilor și adesea intram în bucluc. Îmi amintesc că odată am avut un musafir la cină și i-am ascuns pălăria în mașina de spălat și apoi am stat acolo foarte inocent în timp ce bieții mei părinți căutau peste tot în casă pălăria acestui bărbat. Altă dată, îmi amintesc că aveam o vecină iar părinții mei obișnuiau să o invite la un ceai o dată pe săptămână și, cum nu o plăceam prea mult, am decis, foarte obraznic, să pun sare pe căpșunile cu smântână pe care le serveam, sperând că nu se va mai întoarce. Așa că eram un băiat cam obraznic pe atunci. De fapt, le datorez atât de mult părinților mei, pentru că am avut o casă foarte deschisă: aveam mereu oameni în casă, ușa era mereu deschisă, mama era o bucătăreasă bună și așa că oamenii se bucurau să vină la masă. A fost o casă foarte iubitoare și m-au învățat de la o vârstă fragedă să-i respect pe ceilalți oameni, indiferent de mediul din care proveneau, bogați sau săraci sau din orice țară veneau.

Graham Perolls

Așa că mereu am avut asta nșufat în mine încă de mic: să ajut și să iubesc oamenii. Sunt sigur că motivul pentru care mai târziu în viață am vrut să ajut oamenii a fost datorită acelor ani de copilărie și părinților mei, care mi-au oferit acel model bun de urmat în viață.

Ce v-a inspirat să fondați Hospice Casa Speranței? A existat un moment anume care v-a marcat și v-a determinat să faceți acest pas?

Nu aș spune că a existat un moment anume, dar a fost mai mult ca o călătorie și au fost multe lucruri care au dus la acel punct. Întotdeauna mă gândesc la viață ca la o tapiserie. Dacă te uiți pe spatele unei tapiserii, vezi toate aceste fire mergând în direcții diferite care nu au prea mult sens, dar când o întorci, ajungi să vezi imaginea. În primul rând, tatăl meu a murit când aveam 20 de ani. A trecut printr-o boală foarte grea și, prin urmare, am intrat în contact cu primul centru de îngrijiri paliative (hospice) din Londra.

Nu auzisem niciodată de Hospice până acum, dar am fost atât de inspirat de felul în care au avut grijă de tatăl meu, încât, după ce a murit, am decis că vreau să înființez un hospice în orașul meu natal. Nu s-a întâmplat asta timp de câțiva ani, în schimb, am preluat afacerea familiei, m-am căsătorit și am început să întemeiez o familie.

Dar apoi, din păcate, mama mea a murit destul de brusc și m-a făcut să realizez că îngrijirea pe care mama a primit-o când era în spital era foarte diferită de cea a tatălui meu, iar acest lucru m-a împins în cele din urmă să încep un hospice. Așa că am început un hospice în Dartford, care este orașul meu natal.

Dar cealaltă parte a poveștii este că am venit prima dată în România în 1975 ca turist. În prima vizită am venit la Brașov pe vremea lui Ceaușescu, așa că aveam un ghid și trebuia să fim mereu cu acest ghid. Nu aveai voie să mergi nicăieri singur, dar într-o zi am reușit să evadăm în timpul cinei.

Am luat un troleibuz să vedem o parte din oraș și la întoarcere erau atât de mulți oameni înghesuiți în acest troleibuz încât nu am putut coborî. Am mai așteptat câteva stații și apoi ne-am rătăcit, dar un tânăr a venit la noi și m-a întrebat dacă ne poate ajuta. I-am spus că încercăm să ajungem la Hotelul Capitol, el mi-a răspuns că locuiește în apropiere și că ne poate duce. Ne-a mai spus că tocmai s-a căsătorit și ne-a invitat acasă la el să-i cunoaștem soția. Și astfel, au devenit primii mei prieteni în Brașov în 1975.

M-am întors de câteva ori la sfârșitul anilor '70, apoi m-am întors în '89. Lucrurile erau foarte dificile în Brașov, prietenii mei nu aveau încălzire în casă și era foarte, foarte greu, dar speram și mă rugam ca România să urmeze exemplul Germaniei și al celorlalte țări în care comuniștii au fost răsturnați. Din fericire, asta s-a întâmplat în Decembrie 1989. M-am întors aici pe 2 ianuarie 1990 ca să văd dacă prietenii mei sunt în siguranță. În timpul vizitei mele m-au dus la spitalul de oncologie și când am văzut condițiile de acolo, m-am gândit că poate toate acestea fac parte din planul lui Dumnezeu pentru mine, și anume că am deschis un azil în Marea Britanie, dar acum poate aş putea folosi experiența mea pentru a deschide primul hospice în România.

Cum arată, în general, o zi obișnuită din viața dumneavoastră?

Aș vrea să vă pot spune cum arată o zi obișnuită, dar e greu pentru că fiecare zi este foarte diferită de celelalte. În afară de România, sprijinim și centrele de îngrijiri paliative din alte 5 țări: Serbia, Moldova, Albania, Grecia și Ucraina. Așa că, eu călătoresc destul de mult, De exemplu, acum șase săptămâni am fost la Kiev, în Ucraina, deoarece am deschis un nou hospice acolo. O parte din munca mea este să fiu ambasador pentru acest hospice, alteori vorbesc poate cu ministrul Sănătății din Grecia, încercând să-i conving să aloce resurse pentru îngrijiri paliative. Dar când sunt acasă în biroul meu din Anglia, încep întotdeauna ziua răspunzând la e-mailuri și apoi totul se dezvoltă de acolo.

Încerc să sprijin personalul pe care îl avem în diferite țări, în special directorii generali (CEO-ii). Întotdeauna se întâmplă câte ceva. Celălalt domeniu al muncii mele este să încerc să obțin bani pentru a menține centrele hospice în funcțiune. Și acesta este un moment foarte interesant, pentru că începi anul gândindu-te „de unde vor veni acești bani?” și, cumva, găsești modalități și oameni care te susțin.

De-a lungul timpului, care a fost cea mai emoționantă întâmplare trăită în cadrul acestui proiect?

Și aceasta este o întrebare foarte dificilă, pentru că au fost atât de multe experiențe. Dar ceea ce este poate atât de interesant și plin de satisfacții în această muncă, așa cum am spus, este că trebuie să strângi mulți bani pentru a construi noi hospice-uri sau pentru a menține lucrurile în funcțiune. Și am descoperit de-a lungul anilor că uneori se întâmplă în cel mai neașteptat mod.

De exemplu, în biroul nostru din Marea Britanie avem la parter o cafenea care strânge bani pentru hospice.

Și într-o zi, unul dintre voluntari a venit la mine și mi-a spus că este un domn în vârstă în cafenea care ar dori să vorbească cu mine. A urcat la etaj, s-a așezat și mi-a spus: „În primul rând, vreau să-ți mulțumesc pentru că hospice-ul tău a avut grijă de soția mea. Îmi place să vin la cafenea pentru că mă simt aproape de ea aici. M-am uitat la posterele de pe pereți și am văzut cum ajuți hospice-ul din România. Și m-am gândit că ar fi frumos să te ajut puțin.” Și mi-a întins un plic. I-am mulțumit foarte mult. Tocmai mă întorsesem din România, așa că i-am povestit câteva întâmplări și am stat puțin de vorbă. A coborât scările și când am deschis plicul am fost șocat. Era un cec de 100.000 de lire, o sumă enormă de bani. L-am întrebat de ce a decis să dea acei bani? Și el a spus: „Oh, au venit de la unchiul meu. Mi-a lăsat niște bani și nu am nevoie de ei. Așa că poți să-i iei tu.” Ulterior, acest domn a continuat să ne dea mai mulți bani.

Mă emoționează foarte mult când văd astfel de oameni care sunt atât de generoși în a-i ajuta pe ceilalți.

Dacă ați putea transmite un singur gând copiilor și prietenilor noștri care citesc ziarul, care ar fi acela?

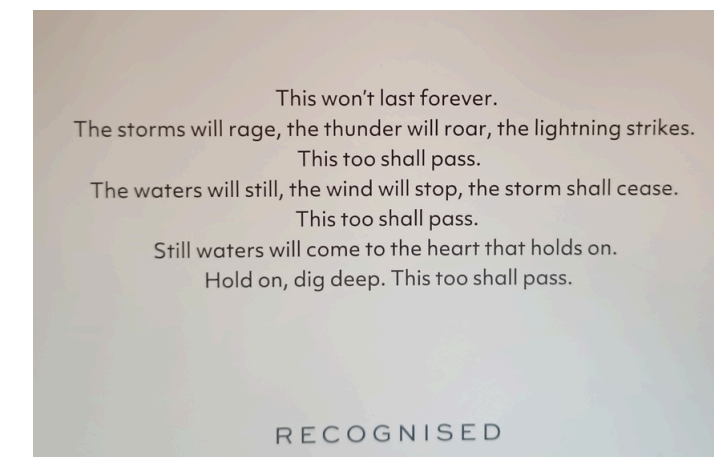
În fiecare dimineață încerc să citesc ceva pentru a mă inspira puțin. Poate fi un verset din Biblie, ceva dintr-o carte, sau altceva. Am un prieten care are un magazin de cadouri, iar când l-am vizitat recent, el făcea aceste cutii numite Mesaje de speranță (Messages of Hope), iar în ele sunt cartonașe cu mesaje inspiraționale.

Și în această dimineață, ceea ce mi-a făcut ochii să se lumineze a fost o frază din unul dintre acele mesaje: „*Ține-te bine și sapă adânc*” (*"Hold on, dig deep"*), frază echivalentă cu (*"Nu te da bătut, continuă să lupți"*).

Și cred că mulți dintre copiii de aici se confruntă cu provocări enorme în viață, provocări pe care ne este greu să le înțelegem pe deplin. Din experiențele mele de când am fost aici, întâlnesc oameni minunați ca voi, care chiar rezistă și sapă adânc, pentru că, cumva, trebuie să treceți peste fiecare zi.

În această dimineață, când m-am uitat în cutie, acesta a fost primul mesaj din vârful teancului. Scris: „*Furtunile vor face ravagii, tunetele vor bubui, fulgerele vor lovi. Și asta va trece. Apele se vor liniști, vântul se va opri, furtuna va înceta. Și asta va trece. Apele liniștite vor veni la inima care rezistă. Ține-te tare, sapă adânc.*”

M-am gândit că acesta este un mesaj frumos de împărtășit.

Povestea Cazinoului Constanța - un simbol al eleganței de la malul Mării Negre

de Daria Istrate

Cazinoul din Constanța este un loc, care te întâmpină cu povești istorice din exterior până în interior. O adevărată emblemă arhitecturală în stil

Art Nouveau, un stil francez din secolele XI-XX, acest stil este folosit în special în arhitectură și artele decorative.

Istoria Cazinoului Constanța

În 1910, când Cazinoul și-a aprins luminile pentru prima dată, a fost mai mult decât un loc de divertisment. Era o declarație de modernitate, un manifest al unei Români care privea spre viitor. Astăzi, după o muncă de restaurare de cinci ani, Cazinoul strălucește din nou, nu doar ca monument istoric, ci și ca un spațiu cultural adaptat epocii moderne.

Mai mult decât un simbol al trecutului, el devine acum un loc accesibil publicului larg, un centru în care cultura contemporană și divertismentul se împletesc într-un spirit deschis tuturor.

Primul Cazino

Astăzi este mai puțin cunoscut faptul că orașul Constanța a mai avut două cazinouri înaintea acestui Cazino Comunal. Ele au funcționat succesiv, timp de trei decenii, fiind plasate tot în zona falezii constănțene, dar în locații diferite.

Primul Cazino al orasului, a fost o construcție de lemn edificată în zona Farului Vechi, știut astăzi ca Farul Genovez.

O "cazină" cum se numea atunci, în perioada 1880 – 1902 a funcționat ca loc de spectacole de teatru, baluri, loc de recreere pentru turiști, un minunat loc de întâlnire, de petrecere și de relaxare, chiar dacă era construit doar din faianță.

Ziua se stătea la conversație, avea o sală de dans și una de lectură, unde puteai citi gazete din țară și străinătate.

Al doilea Cazino

Cel de-al doilea Cazino al Constanței a fost ridicat în anul 1892, prin decizia Consiliului Comunal condus de primarul Mihail Coiciu, edilul care a dat numele cartierului Coiciu. Era tot o construcție provizorie, dar avea două terase suprapuse. La bază, la parter având piatră, iar sus la nivelul superior, fiind din lemn.

Acest al doilea Cazino se afla pe malul abrupt al falezii naturale și era amplasat în capătul de est al Bulevardului Elisabeta, vizavi de impresionantul Palat Manissalian distrus în 1941 de aviația sovietică.

Atmosfera de la Cazino era foarte bună, însă nu era spațiu suficient pentru toate cererile existente. După 1895 numărul turiștilor a crescut foarte mult ca urmare a folosirii recent construitului Pod Carol I (astăzi Saligny) de la Cernavodă și se ajungea mult mai ușor de la București.

Cazinoul Comunal

Se vorbea așadar tot mai des despre necesitatea unui Cazino mai mare, durabil, foarte încăpător, demn de un oraș modern și în plină dezvoltare precum Constanța, care să rivalizeze cu cele din Vestul Europei, chiar de pe Coasta de Azur. Al doilea Cazino a funcționat până în 1910, când a fost demolat pentru a face loc lucrărilor finale de pe faleză și de la Cazinoul Comunal, așa cum le vedem astăzi. Arhitectul Daniel Renard a fost însărcinat cu elaborarea proiectului, clădirea fiind construită în stilul Art Nouveau și devenind o emblemă a acestui curent în România.

Cazinoul, Jocurile de Noroc și Coana Mița Biciclista

Din anul 1912, Cazinoul a devenit și locul unde se făceau sau se pierdeau averi, la ruletă, la bacara sau la alte jocuri de noroc, celebre, la acea vreme, în lumea întreagă. Jocurile de noroc nu au fost însă admise tot timpul, în perioada interbelică. Astfel, au existat perioade și sezoane, atât în anii '20, cât și în anii '30, când jocurile au fost interzise.

Rațiunea interzicerii era considerată de unii ca fiind una morală: patima jocului fără limită curmase vieți, provocase falimente, destrămase familii.

Ziarul "Răcnetul Constanței" a demarat o adevărată campanie împotriva conducerii Cazinoului, acuzându-i pe reprezentanții acestuia, dar și pe membrii Primăriei că acceptă la jocul de bulă orice persoană, încurajându-i la cheltuieli exagerate, profitând de pe urma lor și de pe urma patimii lor.

Este adevărat, pentru cine nu se putea abține, jocurile de noroc erau distrugătoare. De partea cealaltă însă, fără jocurile de la Cazinoul Comunal, Constanța nu mai era atât de atractivă pentru turiștii bogați din țară și din străinătate. Din acest motiv s-a ajuns la următoarea situație ciudată: când jocurile erau interzise la Cazino, Constanța suferea economic și înregistra pierderi uriașe, pentru că nu mai era vizitată de atâția turiști. Pierdeau bani mulți toți comercianții, patronii de hoteluri, de restaurante, de prăvălii și de bodegi... pierdeau barcagiii, birjarii..., pierdea toată lumea... Presa din Constanța a reclamat mereu deciziile de interzicere a jocurilor de la Cazinou în ultimii ani ai epocii interbelice.

Când se putea juca la Cazino, gazetarii vânau cancanuri scriind despre personalitățile care pierdeau sau câștigau la ruletă, bulă sau bacara. Una dintre vedete era celebra curtezană Maria Mihăescu, supranumită Coana Mița Biciclista.

„O faimoasă demimondenă ieșită la pensie, care e cunoscută sub numele de Mița, urmată de un sobrichet (poreclă n.a.) datorită unui instrument de locomoțiune, pierdut în 3 zile suma de 75.000 de lei” (Ziarul ”Marea Neagră”, nr.1, an IV din 1 aug. 1926). La acea vreme, rebela feministă Mița avea deja 41 de ani, dar continua să fie o femeie foarte frumoasă, curtată de bărbați celebri și bogați ai vremii.

Printre „victimele” ei ilustre se spune că s-au numărat pictorul Nicolae Grigorescu, poetul Octavian Goga și chiar principele Ferdinand, care i-a dăruit frumoasei curtezane casa superbă ce poate fi admirată și astăzi în zona Piața Amzei, din București.

Printre jocurile de noroc de la acea vreme se numără „căișorii”:

„Căișorii” (Petits-Chevaux) era un joc popular de cazino la începutul secolului al XX-lea. Jocul era alcătuit din mai multe figurine de jochei călare care se învârtteau în cerc cu ajutorul unui mecanism. După ce fiecare participant își alegea calul favorit și plasa pariul în interiorul bolului din centru, rotirea era declanșată și dura mai multe secunde. Odată oprită mișcarea, calul ajuns cel mai aproape de steag era declarat câștigător.

Jocul cu căișori a fost treptat înlocuit de bulă (Boule), joc similar ruletei ce a păstrat, din acest motiv, elementul decorativ al cailor.

Restaurarea Cazinoului Constanța (2020-2025)

Noul Cazino își redeschide porțile cu o expoziție în care veți descoperi informații istorice, documente de arhivă, planuri originale și relatări despre momentele cheie din viața lui. De la viziunea Regelui Carol I și talentul arhitectului Daniel Renard

până la transformările prin care a trecut de-a lungul a mai mult de-un secol de viață, fiecare etapă a existenței sale reflectă schimbările unor epoci.

Legende, mitologie și pasiune, născute din faimoasa clădire Art Nouveau, se împletesc într-o poveste unică, ce continuă să ne inspire.

Deși nu mai funcționa de multă vreme, fiind într-o stare deplorabilă, Cazinoul din Constanța a fost închis pentru public abia în 2008, din cauza riscurilor de prăbușire. Abandonat de autorități și după foarte multe amânări, au fost găsite soluții și fonduri suficiente pentru restaurarea lui completă, proiectul fiind lansat abia în 2020. Lucrările de reabilitare și consolidare au început în ianuarie 2020 iar, pe data de 26 martie 2025 a fost predat Primăriei Constanța. Cazinoul a fost redeschis oficial vizitatorilor pe 21 mai 2025.

Proiectul de modernizare a Cazinoului Constanța, executat de asocieria Aedificia Carpați S.A. și Remon Proiect S.R.L. a costat peste 37 de milioane de euro. Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, prin Compania Națională de Investiții, a refăcut Cazinoul din Constanța cu scopul de a adăposti un adevărat centru cultural, cu spații destinate diverselor manifestări contemporane.

Constructorii au restaurat 1.230 de ornamente, peste 1.500 de metri pătrați de marmură, picturi pe o suprafață totală de peste 2.222 de metri pătrați și vitralii pe o suprafață de 154 metri pătrați. Au fost demolate structuri metalice cu o greutate totală de peste 25.000 de kilograme. Structura clădirii a fost întărită și au fost folosite armături montate în fundații de aproape 60.000 de kilograme.

Simbolurile acestui loc nu sunt întâmplătoare. Privind cu atenție detaliile arhitecturale, putem vedea scoicile sculptate în fațadă – o metaforă a nașterii zeiței Venus, zeița iubirii care a ieșit din spuma mării, un simbol al frumuseții, dar și al fragilității. Așa cum Venus a fost adorată, dar și uitată, Cazinoul a cunoscut gloria, dar și decăderea.

De-a lungul timpului, Cazinoul a fost martor la strălucirea și declinul unor lumi, rezistând războaielor și altor momente teribile, urmate de reparații și reinventări. A văzut valurile timpului spălându-i fațada, dar nu și spiritul.

Bine ați venit în Cazinoul din Constanța, un simbol renăscut, privit prin ochii secolului XXI! Astăzi, cu ajutorul tehnologiei, veți putea pași prin sălile sale pentru a explora Cazinoul de-acum și de altă dată în toată splendoarea sa. Mesele de joc prind viață, sunetele pașilor răsună din nou în sala de bal, iar luminile se reflectă în vitralii.

În acest articol v-a fost prezentată doar o parte din povestea Cazinoului Constanța, acesta, fiind una foarte amplă, frumoasă și interesantă. O poveste care te poartă prin istorie, vremuri tumultuoase și vremuri glorioase!

SURSA:

https://ro.m.wikipedia.org/wiki/Cazinoul_din_Constan%C8%9Ba
<https://romania.travros.ro/constant/cazinoul-din-constant-un-simbol-al-stilului-art-nouveau-articol.html> <https://cazinoul.com/istoric/>
 Documentație proprie

SURSA FOTO:

<https://discoverdobrogea.ro/cazinoul-din-constantaproape-reabilitat-cum-arata-cladirea-in-prezent-cu-jumatate-de-an-inainte-de-inaugurare/>
<https://www.facebook.com/casinoulcomunat/>
<https://hotnews.ro/webpr-jocurile-de-noroc-la-cazinoul-din-constantan-perioada-interbelica-1551633>
<https://historia.ro/sectiune/general/povestea-mitei-biciclista-coana-cu-bikini-masina-578937.html>

Istoria șahului

de: **Ionela**

Există mai multe versiuni despre originea șahului, cele mai răspândite dintre ele consideră ca țară de origine India, Persia și China. Perioada în care a apărut jocul de șah se apreciază că a avut loc între secolul III și secolul VI. Despre descoperirea jocului sunt nenumărate legende, printre care una dintre cele mai renumite este legenda cu boabele de grâu. Predecesorii jocului de șah sunt originari din India din timpul Imperiului Gupta, care în

forma din secolul al șaselea a fost cunoscut ca chaturaṅga ce se traduce prin „patru divizii (militare) reprezentate de piesele care au evoluat spre forma actuală a jocului: pionul, calul, nebunul și turnul modern.

Izvoarele istorice atestă faptul că se juca șah prin secolul VI în Persia. Jocul s-a răspândit prin secolul VII odată cu extinderea invaziei islamice în Orientul Apropiat, Africa de Nord, Bizanț, Italia, Europa de Est și Spania. În Evul Mediu șahul era considerat de nobili un joc de elită,

Sursă Foto: <https://w.wiki/FFyL>

fapt pentru care biserica a dezaprobat (interzis) jocul timp de câteva secole. Prin secolul XVI se vor modifica regulile de joc, astfel se poate vorbi că în acest timp a apărut șahul modern. În acest timp șahul era un joc răspândit în Spania, Franța și Anglia, ulterior în Rusia de unde provin cei mai mulți campioni mondiali de șah. În prezent există programe de șah pentru computer care au câștigat partide de șah contra unor campioni mondiali.

Sursă informații: <https://w.wiki/FH2M>

Top jucători de șah din România

România a avut și are șahiști de top, adevărați ambasadori ai țării prin rezultatele obținute la concursurile internaționale.

- Numele **Elisabetei Polihroniade** a ajuns chiar și la urechile celor care nu au tangență cu fenomenul, dar sunt și alte personalități care merită menționate. A devenit maestră internațională în anul 1960 și fost campioană națională în 1966, 1970, 1971, 1972, 1975, 1976 și 1977. În 1982, a obținut titlul de Mare Maestră Internațională.

- Liviu-Dieter Nisipeanu** a început să joace șah la vârsta de șapte ani. La 17 ani, a câștigat campionatul național, pentru ca în 1996 să se afirme pe plan internațional, cucerind medalia de argint la Campionatul European de Juniori. În 2005 a fost campion al Europei. Avea deja în palmares o medalie de bronz la CM, cucerită în 1999.
- Liviu-Dieter Nisipeanu a început să joace șah la vârsta de șapte ani. La 17 ani, a câștigat campionatul național, pentru ca în 1996 să se afirme pe plan internațional, cucerind medalia de argint la Campionatul European de Juniori. În 2005 a fost campion al Europei. Avea deja în

- palmares o medalie de bronz la CM, cucerită în 1999.

- **Constantin Lupulescu** are în palmares trei titluri naționale, iar în 2015 a fost desemnat cel mai bun jucător român în activitate. A început să practice șahul la 7 ani, iar cinci ani mai târziu a devenit campion național la grupa sa de vârstă. În 1998, la 14 ani, a cucerit medalie de bronz la Campionatul European pentru Juniori U14 din Austria, iar în 2000 a luat „bronzul” la Campionatul European pentru cadeți din Grecia. A cucerit, împreună cu echipa României, medaliile de aur și argint la Campionatul European U18. La individual, ca senior, a ocupat locul 23 la Campionatul European din 2011, competiție găzduită de Franța.

Sursă informații: <https://w.wiki/FH2r>

Știați că...

Șahul este un antrenament mental complex! Studiile au demonstrat că atunci când jucăm șah, ambele emisfere ale creierului sunt activate simultan: emisfera stângă, responsabilă pentru logică și analiză, și emisfera dreaptă, asociată cu imaginația și recunoașterea vizuală. Această combinație unică face ca șahul să fie un exercițiu complet pentru creier, mult mai intens decât activitățile obișnuite de rezolvare a problemelor.

Un aspect remarcabil observat de cercetători este impactul șahului asupra memoriei. După doar patru luni de practică regulată, memoria participanților a crescut cu aproximativ 13%. Explicația este simplă: jucătorii trebuie să rețină configurații, strategii și mutări posibile, ceea ce solicită memoria de lucru și cea de lungă durată. Acest antrenament constant dezvoltă abilități cognitive care depășesc sfera jocului și se reflectă în viața de zi cu zi.

Șahul este un exercițiu al răbdării. Fiecare mutare cere anticiparea pașilor adversarului și planificarea mai multor scenarii în avans. Această rutină întărește atenția și capacitatea de concentrare, esențiale într-o lume plină de distrageri digitale. În plus, jucătorii învață să își gestioneze emoțiile și impulsurile, să gândească strategic și să aibă încredere în deciziile lor, calități care pot fi aplicate în carieră și în viața personală.

Sursă informații:
<https://www.facebook.com/share/14L5DThspQp>

Istoria teatrului românesc

de: Ilie

Istoria teatrului românesc este complexă și are rădăcini în tradițiile populare și ritualurile religioase din antichitate. În evoluția sa, teatrul românesc înregistrează patru etape de dezvoltare: Antichitate, Evul mediu, perioada modernă și perioada contemporană.

În perioada antichității apar primele forme de manifestare teatrală în care se regăsesc ritualuri și sărbători populare. Reprezentanții aveau rolul de a transmite mesaje mitologice și morale.

În timpul Evului Mediu, teatrul a fost influențat de tradițiile bizantine și occidentale, cu reprezentări ale unor evenimente religioase sau istorice. În formele sale culte, teatrul românesc a apărut în 1816.

În perioada modernă, teatrul românesc începe să se dezvolte odată cu apariția primelor teatre permanente secolul al XIX-lea și activitatea dramaturgilor importanți precum I.L. Caragiale, Vasile Alexandri, Marin Sorescu, Liviu Rebreanu, Lucian Blaga, Camil Petrescu, Alexandru Kirițescu, Hori Gârbea, Victor Eftimiu, Costache Caragiale, Eugen Ionescu.

Teatrul românesc, se remarcă prin procesul de evoluție și adaptare la schimbările sociale și culturale, cu o varietate de stiluri și abordări artistice.

Sursă Foto: <https://w.wiki/FFyL>

Suntem recunoscători să avem actori, regizori care sunt cunoscuți și apreciați pe plan internațional. Teatrul românesc a evoluat și a început să fie apreciat de către români. În momentul de față, există mulți tineri care vor să urmeze o facultate în domeniul artei teatrale.

Există foarte mulți actori

talentați și regizori renumiți pentru arta teatrală, precum: Caragiu, Radu Beligan, Puiu Călinescu, Amza Pellea, Stela Popescu, Alexandru Arșinel, Horațiu Mălăele, Constantin Cotimanis, Vasile Muraru, Olga Tudorache, Gheorghe Dinică, Maia Morgenstern, Victor Rebengiuc, Sergiu Nicolaescu, Liviu Ciulei, Radu Jude, Cristi Puiu, Cristian Mungiu.

Sursă Foto: <https://proticket.ro/istoria-teatrului-in-romania>

Sursă Foto: <https://www.tnb.ro/ro/take-ianke-si-cadir-galerie-foto>

Dear Diary

Jurnalul unui absolvent de clasa a VII-a

de: Daniel

Astăzi pot scrie în jurnal cu sufletul liniștit. Am trecut cu bine de Evaluarea Națională, iar emoțiile dinainte de examene mi se par acum doar o amintire.

La română am luat 8,10, iar la matematică 7 – note de care sunt foarte mândru, pentru că arată munca mea din toți acești ani. Când am văzut rezultatele, m-am usurat.

Am intrat la liceul pe care mi l-am dorit cel mai mult și asta îmi dă o satisfacție imensă. Toată tensiunea și nesiguranța de dinainte s-au terminat. Mi-am dat seama că emoțiile nu dispar, dar pot fi învinse dacă ai încredere în tine și dacă ești pregătit.

Privind acum în urmă, pot spune că Evaluarea Națională a fost o experiență grea, dar care m-a întărit și m-a învățat să nu renunț, indiferent de cât de dificil pare drumul.

Tabăra de vară

de: Alexia

În fiecare an, Hospice Casa Speranței organizează o tabără la mare pentru pacienții de la pediatrie. Anul acesta, tabăra s-a desfășurat în perioada 7 - 12 iulie în stațiunea Eforie Sud, iar copiii, însoțitorii lor și voluntarii au fost cazați la centrul de agrement New Paradise.

Tabăra are o curte mare, o clădire accesibilă persoanelor cu dizabilități locomotorii, și o cantină unde se prepară mâncare foarte bună și proaspătă. Plaja este chiar lângă tabără, accesul se face cu ajutorul unui covor special pentru scaune rulante, intrarea în apă este lină și apa destul de curată.

Timp de 5 zile copiii au luat parte la diferite activități precum crafturi, desene, pictură și diferite jocuri. Ei

au fost împărțiți în 3 grupuri: grupul rechinilor, grupul steluțelor de mare și grupul delfinilor.

Programul unei zile era astfel:

Dimineața la 7 se lua micul dejun, apoi până la 11 copiii mergeau pe plajă unde voluntarii pregăteau diferite joculețe. De la 11 până la 13 aveau activitățile creative în foisor, după care se lua prânzul. De la 14 la 16 erau orele de odihnă deoarece pentru persoanele cu dizabilități soarele era prea puternic, iar de la 16 la 18 mergeau din nou pe plajă împreună cu însoțitorii și voluntarii taberei. La ora 18 era cina și după cină program liber.

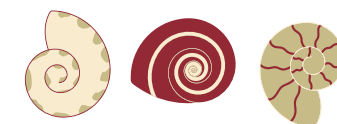
Anul acesta persoanele cu dizabilități locomotorii au avut surpriza și șansa de a intra mai ușor în apă cu un cu un cărucior special, s-au dat cu caiacul și s-au plimbat cu un jeep pe plajă. Vineri, în penultima zi, voluntarii au pregătit o petrecere pentru copii, iar la sfârșit aceștia au fost premiați.

Personalul taberei a fost excepțional, inclusiv cei de la CFR Călători, i-a ajutat foarte mult în sensul că au avut propriul lor vagon, iar persoanelor cu dizabilități locomotorii li s-a pus la dispoziție un lift special pentru ei. La plecarea din Brașov spre mare, cu o oră

înainte de venirea trenului, vagonul copiilor a fost tras special pe o altă linie liberă ca urcarea copiilor să fie mult mai ușoară, iar apoi vagonul să fie cuplat la trenul care avea să-i ducă la mare.

Copiii s-au simțit bine și au fost bucuroși, tabăra a fost un succes și toată lumea s-a întors acasă cu bine și cu zâmbetul pe față. Așteptăm cu toții, cu mare drag, tabăra următoare, să descoperim cu ce ne vor surprinde Hospice Casa Speranței și voluntarii săi.

Marea Neagră este cea mai mare anoxică din lume – adică, sub o adâncime de aproximativ 150-200 de metri, apa nu mai conține oxigen deloc. În loc de oxigen, straturile adânci sunt pline de hidrogen sulfurat, un gaz toxic. Asta înseamnă că viața marină există doar în partea de sus, iar dedesubt e un fel de „lume moartă”, unică și misterioasă.

de: Ilie

Cross-ul „Aleargă TU pentru EI”

Crosul „Aleargă tu pentru ei” este un eveniment anual organizat de Hospice Casa Speranței Brașov. La ediția din acest an au participat fizic 946 de atleți la 7 curse cu următoarele distanțe : 18 km , 10 km, 4 km, 6 km (3x2), 2 km și 900 m obstacole. La secțiunea virtuală, au participat 1048 de atleți care au parcurs 5 curse pe distanțele: 20 km, 10 km , 5 km, 2 km și 1 km. Au concurat foarte mulți oameni din Brașov, din țară dar și din străinătate, crosul devenind tot mai popular în fiecare an la nivel mondial și național.

La acest eveniment și-au adus contribuția 128 de voluntari și un număr impresionant de sponsori precum: Kaufland România (sponsorul principal), Arvato Systems, Flashet, Qualitest, RAP, Preh, Autolliv, Ursus, Draxlmaier, Nvent, Mondly by Pearson, Accenture, OVB, Elektrobit, Foundever, Pentalog, DS Smith, Sergiana Grup, Miele, Aerotec Premium, Siemens, SIT și Waters. Pe lângă acetia au contribuit esențial partenerii instituționali – Primăria Municipiului Brașov și ISU Brașov.

Traseele de 900m, 2km, 4km și 6km au fost desfășurate la fostul Liceu Sportiv. La cursa de 900m au alergat copii alături de pompierii de la ISU Brașov. Una dintre cele mai populare curse ale competiției este cea de 4 km care este accesibilă tuturor, de la începători și până la alergători de performanță.

Cursele de 900m, 2km, 4km, și ștafeta de 2x3 km au fost realizate pe asfalt. Traseele de 18km, 10 km s-au desfășurat pe Tâmpa.

Acest eveniment a debutat în anul 2008, iar anul acesta a avut loc a 17a ediție. Scopul acestuia este de a strânge fondurile necesare pentru serviciile medicale oferite pacienților Hospice Casa Speranței Brașov.

de: Daria Istrate

Hospice și prietenii blănoși

Într-o zi frumoasă zi din luna august, centrele de zi ale Hospice Casa Speranței Brașov, respectiv cel al adulților și cel al copiilor, s-au reunit pentru a vizita Clubul de Excelență Canină Patrocle din Cristian jud. Brașov.

Beneficiarii Hospice au fost primiți cu multă bucurie de către micii patruzezi și stăpânii lor, am avut parte de o zi specială, momente de detașare și bucurie printre prietenii noștri blănoși.

În această zi specială ne-au fost prezentate diferite rase de câini, momente de dresaj, dar și scamatorii făcute de micuții patruzezi. Am avut ocazia să cunoaștem și un câine special pentru că era un câine care contribuia la terapia copiilor.

Însă dintre toți câinii, unul ne-a atras atenția tuturor și am rezonat mai mult cu el pentru că, în urma unui accident nu și-a mai putut folosi picioarele posterioare, iar pentru aceasta stăpânul lui l-a înhamat cu un cărucior special, care îl ajuta la deplasare;

În ciuda acestui lucru, era foarte jucăuș și plin de viață, un adevărat exemplu pentru toți cei prezenți.

Am avut ocazia să-i mângâiem, să facem poze împreună și să le dăm recompense, iar prânzul l-am petrecut împreună în locația celor de la Clubul Patrocle, savurând gustări și prăjituri împreună cu limonadă.

Clubul de Excelență Canină Patrocle este un prieten vechi al Hospice Casa Speranței Brașov, care ne primește în vizită în locația lor în fiecare vară și care acceptă invitația, cu bucurie și entuziasm, la orice eveniment Hospice, fiind partenerul nostru de aproape 10 ani.

de Ionela

Holiday Club Brașov - o experiență britanică

Hospice Casa Speranței Brașov, cu sprijinul organizației Hospices of Hope din Marea Britanie, organizează Clubul de Vacanță, o suită de întâlniri și activități asemănătoare Săptămânii Altfel din cadrul anului școlar.

Hospices of Hope este o organizație caritabilă, internațională, care se ocupă cu dezvoltarea îngrijirii paliative în țări din Europa de Est precum România, Moldova, Grecia, Ucraina, Albania și Serbia.

De câțiva ani, această colaborare a dus la organizarea anuală a Clubului de Vacanță pentru copiii din Brașov și Adunații Copăceni. Timp de o săptămână, au loc activități desfășurate împreună cu voluntari din Marea Britanie și din România, activități precum: desenat, colorat, decupat, pictat, activități de tip craft, piese de teatru în funcție de tematica aleasă în anul respectiv, jocuri, socializare-recreere, petreceri.

Anul acesta, tabăra s-a desfășurat în perioada 27 Iulie - 1 August, având ca temă „Marea Britanie”.

Pentru început, ni s-au prezentat date și curiozități importante despre cultura și istoria Marii Britanii; am degustat preparate specifice țării lor, cum ar fi: prăjituri cu cremă și gem, ceai negru cu lapte, prăjituri cu marțipan înger, etc.

Pe parcursul săptămânii, am desfășurat activități pe baza temei, am realizat costume și recuzita pentru piesa de teatru de la finalul săptămânii, am personalizat tricouri după preferințele fiecăruia, ateliere de pictură (steaguri, figurine), crafturi (steaguri, personaje, cabina telefonica etc), modelaj din lut.

După servirea prânzului, am participat la diferite piese de teatru cu tematică religioasă pregătite de voluntarii din UK.

În fiecare zi, s-au organizat concursuri prin care puteam câștiga puncte pentru echipa din care făceam parte: pe baza unor acțiuni, unor răspunsuri corecte etc.

Ziua de joi este ziua în care copiii organizează activități care să includă toți participanții – copii, voluntari, personal. Anul acesta Clubul de Darts Kronstadt au organizat o competiție medievală de darts. Câștigătorii au fost sărbătoriți cu șampanie.

În aceeași zi, am avut un moment special dedicat celor doi învīgători (în ochii noștri) în lupta cu ... Evaluarea Națională: Cristina Bali și Daniel Greavu sunt liceani din aceasta toamnă la două licee de prestigiu din Brașov – Colegiul Național Unirea și Colegiul Andrei Mureșanu.

Clubul de Vacanță s-a încheiat cu o minunată petrecere în timpul căreia s-a dansat, s-a cântat, am servit burgeri (Mulțumim, Two Guys!), am jucat diferite jocuri (golf, baschet, vânătoare de comori, telefonul fără fir, cartoful fierbinte, etc.) și am primit cadouri.

A fost **SUPERCALIFRAGILISTIC !**

INTERVIU Anna (Perrols) Woods, CEO Hospices of Hope

Reporter: Daniel

Anna (Perolls) Woods

Când ați vizitat prima dată Hospice-ul din Brașov și cum a fost pentru dumneavoastră?

Ei bine, voi începe prin a spune că am vizitat pentru prima dată România bebeluș, și, cum familia mea a venit de o mulțime de ori în vizită în Brașov. Pot spune că am venit aici toată viața mea, dar prima vizită îmi amintesc, ca și adolescentă, a fost în 2007 când am venit cu tata și am vizitat mai întâi Brașovul apoi am venit la Hospice. Auzisem de mult despre Hospice de la părinții mei care vorbeau despre el acasă, dar nu prea înțelegeam ce este un hospice și ce servicii sunt oferite pacienților și lucruri de genul acesta; am cunoscut aici câțiva copii și câțiva dintre pacienții adulți și apoi am mers și la București unde am deschis și acolo un serviciu de îngrijire la domiciliu. Așa că am fost aici pentru deschiderea oficială, deci am ajuns să văd Brașov și București cam în același timp. A fost foarte frumos!

Ce te-a determinat să devii atât de apropiată de Hospice?

La prima vizită, am fost foarte impresionată de ceea ce făcea Hospice-ul pentru familii, pentru copii, pentru adulți și mi-am dorit foarte mult să mă implic mai mult, așa că am decis să încep să fac voluntariat de când aveam 16 ani. Am venit la Clubul de Vacanță și, fiind cea mai mică dintre cinci frați, am așteptat, (mi s-a părut o perioadă lungă de timp!) să am vârsta pentru a putea face voluntariat (...); așa că am venit cu un grup de voluntari și am avut ocazia să experimentez primul meu „Club de Vacanță”. Și pur și simplu... m-am îndrăgostit de Hospice!

Mulți oameni se întrebau: „Hospice-ul nu este un loc trist?” De fapt, este unul dintre cele mai fericite medii în care am fost vreodată.

Am constatat că pacienții sunt foarte fericiți pentru sprijinul pe care îl primesc, familiile sunt foarte recunoscătoare pentru îngrijirea pe care o primesc cei dragi, așa că pentru mine experiența a fost întotdeauna foarte pozitivă, iar oamenii au fost foarte recunoscători pentru serviciile pe care le-au văzut și le-au primit. Așadar, am început să fac voluntariat la 16 ani și acesta este al 19-lea an în care vin la Brașov și la Clubul de Vacanță și sper că anul viitor voi fi din nou aici pentru a 20-a oară. Dar pentru mine, cele mai importante săptămâni ale anului sunt cele în care vin la Clubul de Vacanță, îi văd pe beneficiari și sunt alături de voluntari. Îmi place foarte mult, îmi place energia, îmi place cât de multe învățăm de fiecare dată. Cred că venim aici gândindu-ne că vă putem învăța multe, dar, de fapt, voi ne învățați pe noi foarte multe lucruri, iar noi suntem întotdeauna foarte fericiți pentru asta.

Ce vă motivează să veniți la Brașov în fiecare an?

Oh, cred că, așa cum spuneam, motivația mea vine de la voi. Îmi place să văd cât de mult creșteți și cât de mult vă schimbați în fiecare an și să vă ascult poveștile și să văd cât de mult vă sprijiniți reciproc ca o familie. Cred că Hospice-ul are foarte mult de-a face cu familia și cu a face lucrurile posibile și îmi place foarte mult să fac parte din asta. Îmi plac toate activitățile și, așa cum am spus, îmi place să văd cum creșteți. E atât de frumos când copiii ne recunosc și ne simțim ca o familie extinsă. Așa că, așa cum am spus, nu-mi pot imagina o vară în care să nu fiu aici și, din păcate, am avut doi ani de pandemie, așa că nu am putut veni în acești doi ani și mi-a lipsit foarte mult. Stăteam acasă și mă gândeam că mi-aș dori să fiu la Brașov, la Hospice. Așa că sunt foarte motivată să vin în fiecare an, când pot. Chiar și acum, când am un copil mic, îmi place să-l iau cu mine, ca să pot face parte din asta, pentru că voi sunteți familia noastră și nu vrem să pierdem nimic.

Care a fost cea mai emoționantă experiență la Hospice?

Au fost multe... Dar cred că ceea ce mă emoționează întotdeauna, dar într-un fel, în mod fericit, este faptul că mă uimește cât de hotărâți sunteți să faceți lucruri în fiecare zi, în ciuda tuturor provocărilor cu care vă confrunțați în ceea ce privește situația de acasă sau bolile de care suferiți, și că provocările nu vă împiedică să mergeți mai departe. Cred că este o lecție foarte bună pentru noi, în special pentru cei din Marea Britanie. Cred că avem mult mai multe resurse la dispoziție în Marea Britanie în comparație cu cele pe care le aveți aici, în România, și ceea ce m-a impresionat întotdeauna este dorința voastră de a încerca totul și de a face totul, indiferent de provocările cu care vă confrunțați.

Un pacient pe care îl voi ține minte întotdeauna a fost Andrei, care a fost aici mulți ani și, din păcate, pe măsură ce anii treceau, mobilitatea lui devenea din ce în ce mai limitată, dar el voia întotdeauna să se implice în fiecare activitate, indiferent de natura acesteia. Am găsit o modalitate de a-l implica și am fost întotdeauna impresionată de faptul că el nu spunea pur și simplu „nu” și „nu vreau să mă implic”, ci ne ajuta mereu să găsim o soluție, iar asta m-a emoționat foarte mult. Pe măsură ce înainta în vârstă, când organizam petreceri, eram DJ împreună, așa că el îmi spunea ce melodie voia să ascultăm, eu o găseam în lista de redare și o puneam - noi am avut mereu o relație foarte specială.

Așa că el, ca toți copiii, va avea întotdeauna un loc special în inima mea, dar este întotdeauna emoționant pentru mine să văd câtă reziliență și putere aveți cu toții, indiferent de provocările cu care vă confrunțați.

Ce proiecte viitoare aveți cu copiii care beneficiază de îngrijiri paliative ?

Sunt directorul general al Hospices of Hope, organizație care activează în prezent în șase țări. Am început în România, dar acum lucrăm și în Moldova, Serbia, Albania, Grecia și Ucraina, iar multe dintre celelalte proiecte includ și copii și servicii destinate acestora, așa că încercăm pe cât posibil să dezvoltăm servicii pentru copii în toate țările în care activăm, deoarece România este de fapt mult mai avansată decât unele dintre țările menționate. Dar am dori să organizăm și în viitor excursii de vară, deoarece considerăm că este foarte important să aducem voluntari din Marea Britanie pentru a veni aici și a lucra cu voi, considerăm că este important pentru ei să vadă România.

Consider România a doua mea casă. Am o părere foarte pozitivă despre această țară și, din păcate, în Marea Britanie pot exista multe informații negative în mass-media despre această țară, așa că pentru mine nu este important doar să aduc voluntari aici pentru a lucra cu voi, ci și pentru a vedea țara și a experimenta cultura voastră și tot ce ține de ea. Sunt foarte pasionată de îngrijirea paliativă a copiilor, care este foarte complexă, este foarte specializată, dar am dori să vedem serviciile dezvoltate cât mai mult posibil.

De fapt, cred că aici, în România, trebuie să dezvoltăm mai multe programe pentru tinerii adulți, pentru că, evident, mulți dintre voi îmbătrâniți și cred că este foarte important ca serviciile să fie adaptate nevoilor voastre, precum și copiilor mai mici. Sper că știți că, odată cu trecerea anilor, în Marea Britanie am dezvoltat mult mai mult îngrijirea paliativă.

Avem un slogan pe care îl spunem: „Este mai mult decât un simplu hospice, pentru că este vorba despre a trăi cu demnitate. Sperăm însă că vom avea mulți ani de cluburi de vacanță, că vom organiza tabere de vară și că vom putea dezvolta servicii nu doar în România, ci în toată Europa de Sud și de Est.

Mulțumim!

Viața poate fi grea, dar tu ești suficient. Furtunile nu durează o veșnicie. Vei ieși la iveală la răsărit - poate puțin ciufuit, dar cu atât mai mult - în picioare. Nu renunța la speranță, chiar și atunci când întunericul se simte peste tot în jurul tău. Soarele strălucește puternic și trebuie să răsară dimineața. Continuă - noi credem în tine.

Life can be tough, but you are enough. The storms don't last forever. You will come forth in the sunrise - maybe a little dishevelled, but all the more - standing. Don't give up on hope, even when darkness feels all around you. The sun shines bright and has to rise in the morning. Keep going - we believe in you.

RECOGNISED

Doneaza

